

עירוני פריפרי / לימור צרור / 1-30.7.2022

גלריה
בארי

Be'eri
Gallery

עירוני פריפרי / לימור צרור / 1-30.7.2022

עירוי פריכרי / לימור צרור

תערוכה
אוצרת: ד"ר זיוה ילין

קטלוג
טקסט: זיוה ילין, לימור צרור
צילום: דניאל חנוך, רינו צרור
עיצוב: שביט ברגלס
הדפסה: דפוס בארי

תודות: לרינו, בעלי, הסלע עליו אני נשענת
והשותף שלי לאורך הדרך.
לזיוה וסופי על התמיכה, הגמישות וההליכה לציד
בנתיב בו בחרתי.

הוצאת הקטלוג התאפשרה הודות לתמיכת הגלריה בבארי

עירוני פריכרי / לימור צרור / 1-30.7.2022

אוצרת: ד"ר זיוה ילין

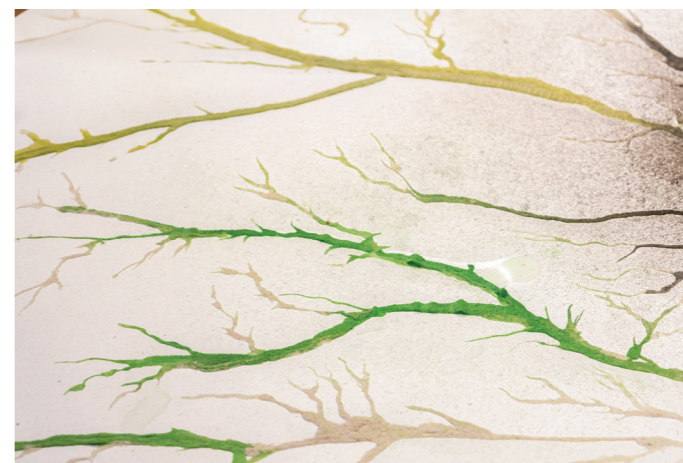
זהו מיצב תלוי מקום שהוכן במיוחד לחלל הגלריה בבארי, עבודה בתהליך. במרכז החלל שוכב לוח אלומיניום דק תעשייתי באורך 7 מטרים, צבוע בלבן, חתוך בצורת מפת עוטף עזה, ע"פ תוואי קו ההגנה הראשון. הלוח עבר פעולה של כיפוף, ריתוך ודריסה שקימטה את המשטח באופן אקראי, הטביעה עליו מעין טופוגרפיה של מפה או של תצלום אוויר. על המצע הקליפתי הקשה נוצרו פני שטח חדשים. השקעים מולאו והודבקו בחול לבן, יצרו עליו דימויי ערוצי נחלים המרפררים לבתרונות החוליים שבאזור העוטף בכלל ובאזור קיבוץ בארי בפרט. המשטח מעט מורם מעל הרצפה השחורה ונראה כצף באוויר. כבלים נמתחו מקיר לקיר בגובה, עליהם תלויים בקבוקי עירוני מלאים בנוזל ירוק שחור, מהם יורדים צינורות עירוני שמטפטטים את הנוזל. הנוזל בצבעי ירוק ושחור יתנקז לערוצים וייספג בחול, יתאדה ויצבע את המשטח בהדרגה במהלך המיצב. פעולה המשכית איטית ומדודה שבסופה המפה הלבנה הנקייה, שיש בה טוהר בוהק, תצבע ותתלכלך כולה.

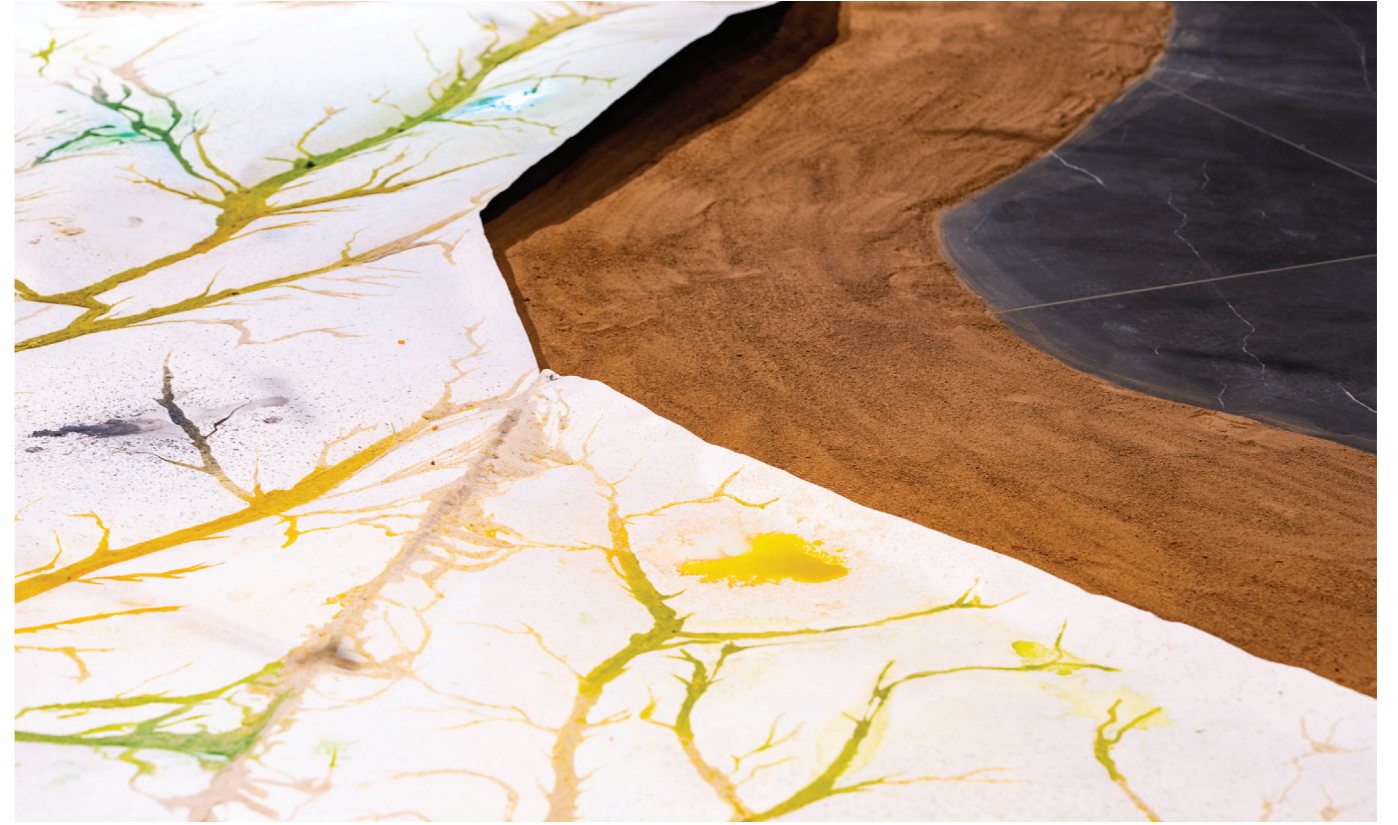
צביעת הערוצים בירוק שחור מקורה במציאות בעוטף עזה לאור טרור העפיפונים, שהביא לשריפת שדות ושטחים פתוחים והשאיר אחריו עשן סמיך ומחניק ושדות חרוכים שחורים. עדיין נראים על אדמת העוטף שרידים מפויחים של שריפות הקיץ מבצבצים מפלומת הצמחייה החדשה שהוריקה בחורף. מעגל זמן שבין הרס לצמיחה והתחדשות. בין טוהר הטבע לתוצאות מעשה ידי אדם, בין חיים לחידלון. סאונד הטיפות המטפטפות מהווה את הדופק והמקצב של המיצב שעוסק בזמן, תהליך והשתנות. האינפוזיות המטפטפות מטרטן לעזור, להיטיב את מצב החולה ולהציל חיים. האם העירוני שיזין את העורקים בעבודה אכן ירפא? האם הבקבוקים מכילים ברזל שחור וויטמינים ירוקים או צבע רעיל? בעבודה עוסקת האמנית - מדריכת טיולים במקצועה, שמכירה את האזור על נופיו ושביליו - ביחסים בין המרכז לפריפריה הנגבית, באוזלת היד אל מול המצב בעוטף, בחיים ובמוות.

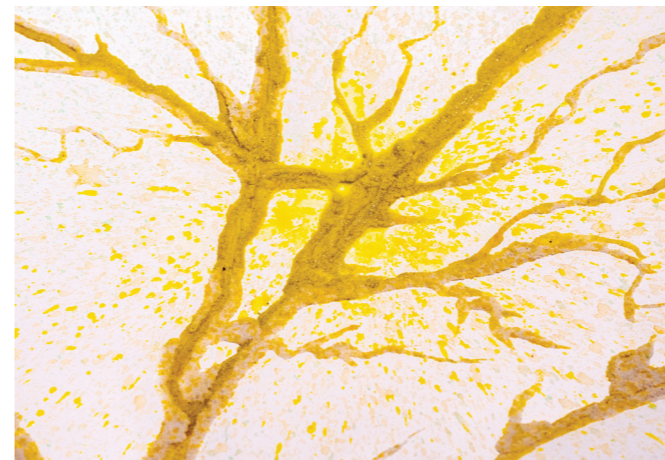
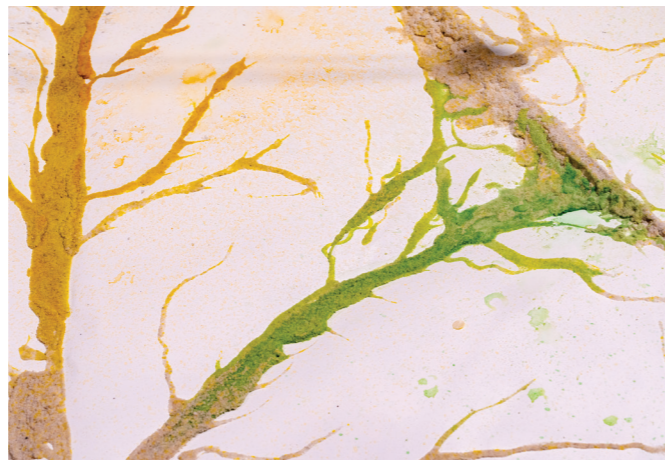

אני מתעלמת מעזה. אני אפילו לא מוחקת אותה. מסמנת רק את הגבולות משלושה צדדים. אף אחד לא יבין שהיא שם. אף אחד לא יזהה אותה. מתרכזת בעוטף ובתלותו במרכז ולא בכיבוש המתבקש. זו "עבודה יהודית" אני אומרת לעצמי וזזה לא בנוח על הכיסא. עוטפת את העוטף, פורשת כנפי עליו, מלטפת עם היד ומשטחת את החול, הלס המקומי. לסנן ולהשטיח. שייספוג את הנוזלים אבל שלא יתבלט או ירעיש. הוא רק מסגרת אבל הכרחית. הוא קושי שהפך ליתרון. אנשי הישוב נכנסים, יוצאים, מבקשים הסבר, מהנהנים ואני מחייכת, מנותקת. אני יוצרת עבודה על מקום ללא קשר עם אנשיו וסימן שאלה גדול מתנוסס לי שם מעלי ותוהה על סיבת הריחוק. שולחת חץ למרכז, לשולט, לזה שמחליט אם לעזור וכמה להתערב ותמהה האם זו פעולת נתינה?

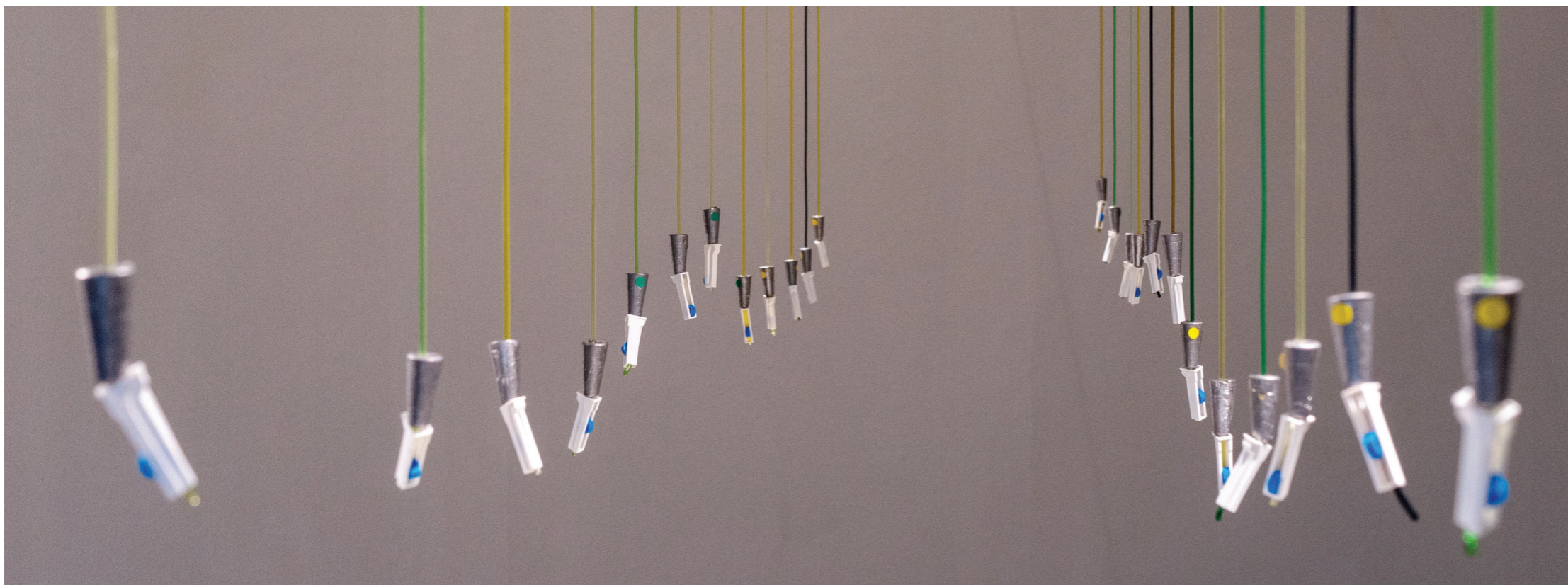
"הקו ישר מדי" אימי אומרת. "למה הוא כל כך ישר? זה מעלה שאלה". "זה קו גבול" הבעל עונה. "אבל גבול מתעקל" היא מתעקשת. "לפעמים הוא ישר" הוא מתגונן. ואני חושבת שהיא צודקת. המחויבות לאמת של המפה עולה על השולחן ומוטלת בספק. הרי היא אינה מזוהה ואף אחד לא באמת מכיר אותה. הרי אימצתי אחת מבין מפות רבות המסמנות את הקו הראשון בשטח, זה שחוטף. במחשבה שנייה זה באמת מוזר שאין להם מפה ברורה, למה דווקא זאת? "שואלת אימי והתשובה אינה ביטחונית אלא צורנית. "היא פשוט מעניינת. סביבת העוטף יושבת בה כמו מלכת זחל גדולה על גחונה. אפילו שקלתי לייצר לה גלמים" אני עונה ותוהה על מהות התשובה. מפה אינה מייצגת אמיתות היא תמיד

פוליטית ואולי זו הסיבה שאין מפה אחת. שכל אחד יצייר לו את המפה שלו... הקו היה צריך להיות מעוגל, הרי הכל בזרימה. אני יוצאת לסיור הכנה, מתנהלת כאילו אני מתכוננת לטיול. רוצה להכיר את השטח. תרמיל, כובע, נעליים. הבתרונות שואבים אותי למקום אך זוכרת אותם רק במעורפל. עוצרת בכניסה, מצטיידת במפה מפורטת יותר ומתחילה ללכת בתוך הערוצים. הם בגובה שלי ואני מרגישה מוכלת. למרגלות מצוקי מדבר יהודה אני חשה שגופי זניח אך פה אני נוכחת. עולה, יורדת, מתעקלת, מתדרדרת על הלס השביר, הולכת לאיבוד, חווה. ירד גשם השבוע, הגבעות החומות מכוסות פלומה ירוקה. מדבר מבלבל. השחור היה הפתעה. קווצות שיער חרוכות מופיעות פה ושם, כעקבות ההרס, סימני השנאה ועדויות החורבן. "התחדשות" היא אומרת. שרידים אני רואה. לומר משהו על מקום מתוך המקום הוא עניין מורכב. מקום, ארץ, אזור, מרחב, סביבה, שדה... אני מנסה ליצור היררכיה בין המילים אך זה מסתבך. כל אחת מהן כוללת את זולתה. 'ארץ' ו'הארץ' מילים הנבדלות רק בהא הידיעה. שם השם נכנס בה מקדימה ומסמן שטח. אני כל כך לוקאלית. עם כל הספקנות שאימצתי בשנים האחרונות אני עדיין דבקה בשייכות שלי למקום. משבשת סביבות אבל 'כאן'. עוד מילה לרשימה.

אני רוצה שהבתרונות יכילו אותי גם בחלל שאצור. מורידה בדים מקופלים כווילונות, מעקלת אותם הלוך וחזור וחוצה בשקיפותם את החלל. תכננתי, רשמתי ומחקתי. "רגלי פילים" ככה קראנו לבתרונות כשהיינו ילדים" היא מספרת בנוסטלגיה. אני רוצה רגל של פיל. העור מקומט כמו הבתרונות האלה. שוב סקיצה ושוב מחיקה. אני רוצה 'בית קברות לעפיפונים'. הם בערו והתאבדו פה בשטח. נפלו

אל סופם שכובים על הקרקע בתנחות. שבורים, סדוקים, שרופים, קטועי איברים, חסרי איברים. אני אקבור אותם בחלקם. שדה של גוויות עפיפונים. הם המסמנים אבל איזה צד הוא המסומן? ההליכה היא החשובה. היא זו שמאפשרת לחוות. אני רוצה שילכו בחלל כהליכה בשדה. שוטטות ללא יעד, ללא כיוון ללא כיבוש של שטח. פשוט שיטוט. כזה שיגלה את עצמו למחפש. והמחפש ללא מטרה גם יגלה, יופתע, ימצא. מתלבטת אם ליצור שבילי הליכה בשדה אך מחליטה לסמן את העוטף של העוטף בקו הליכה סביבו. חלקי עשרות עפיפונים בכל הגדלים מכל הכיוונים. באוויר, על הרצפה, תלויים, נשענים מונחים וזרוקים בחלל. אני בועטת באחד. מנסה להעמיד אחר על איברו הקטוע. הזנב משתלשל מלמעלה למטה. השני מלופף אי שם ומתנדנד. הרוח המרשרשת מהמאוורר יוצרת תנועה אך הכל כמו מן חתונה מקולקלת. שרשרת מדולדלת של דגלי יום העצמאות. אני שונאת ניילון. החומר מניע אותי בכל עבודה אבל זה לא עובד לי עם ניילון. שקיפות, קלילות, גמישות הכל נכון אבל לא נכון לי. הורדתי את הכל מהקירות ושוב מחקתי!!! "תדרוס אותן, זו הדרך היחידה" אני מציעה. הוא עולה לרכב ועובר עליו שוב ושוב. הקורבן השמיע רעשים, התכווץ, התקמט ונותר צמוק ודרוס. "תגזור אותן, זו הדרך היחידה" אני מציעה. הוא גוזר אותן לגזרים מנסה לעקוב אחרי המפה. היא מגיבה וחותרת אותו חזרה. הוא מדמם. אני משייפת קצוות עד שהידיים כבר כואבות לי. כבשנו אותו והוא סוף סוף נכנע. ממלאה את הערוצים שנוצרו עליו בחול לבן אבל לא מקומי, מטורקיה. מה יותר חשוב הנאמנות למקום או הצורך של העבודה?

אני רוכנת כבר שעות על הרצפה. מלטפת אותה, שופכת עליה,

באדמה. אנכי ואופקי ממלאים מרחב ויוצרים בו תנועה. אינפוזיות המכילות בפוטנציאל ויטמינים או צבע רעיל תלויות מעל המשטח הלבן. ערוצי החול הלבנים כל כך בתוליים, כל כך יפים. קשה לי מנשוא להחריב את השירה הזו על אף שידעת כי כבר גזרתי דינם. מצלמת שוב את המראה הפיזי תוך שכנוע עצמי שיבנה משהו חדש מההיסוסות. היד רועדת, הרגל לא יציבה. כולם מביטים בי מסביב. מן רגע דרמתי. שוקלת לוותר ולהשאיר את הפוטנציאל אך פותחת את העירוי. הטיפה הירוקה מכתימה את המשטח ובוועלת אותו מתמימותו. הטיפה השחורה זולגת ומצטרפת לקודמתה והערוצים זורמים, נצבעים, מתערבבים. טיפה ירוקה אחרת מתבררת כצהובה. אני לא חיה איתה בשלום אבל מבינה שצריך לשחרר. המאבק המקומי מהדהד בי כשאני חושבת על מה שביני לבניה. היא הורגת אותי אך גם מזינה ומחיה. רוממות רוח וכאב גדול. הגשם הצבעוני מטפטף, חודר לעורקים, מכתוב מקצב כהלמות לב. אני נכנעת. לה חיים משלה והיא לגמרי מפתיעה.

מדביקה, שואבת, מחברת. הגב נשבר. הגוף כואב. עירוי פריפרי מקומי מזין את המרכז אך אני נותנת עירוי לפריפריה. היא תלויה במרכז למחייתה והמרכז לא מזרים דם כמו שהוא אמור לעשות. שוקלת להזין את העירויים באדום. המחשבה על ערוצי דם שיזרמו על המשטח הלבן קצת מצמררת. זה... יותר מדי. לא יאמן שאני חוזרת לניילון. ניילנתי שלדי עפיפונים, השלחתי אותם במיאוס והינה זה שוב. אני חייבת לשמור על הריצוף. פרסתי את הניילון כובשת כעס אבל גם מבינה שאין ברירה. התגלגלתי על יצועי עד שהבוקר נתן לי בהירותו. הבנתי מה יעטוף את העוטף. סיננתי את אדמת המקום וכיסיתי את הניילון. המחשבה שהמקום נותן את פתרון בעייתו מעוררת בי התרגשות. מעבירה ידי על האדמה החומה, זו שמכאן. משחקת בחול והוא משחק בי.

תמיד פקפקתי באמנות שמתיימרת לרפא אבל המוטיבציה להזרים חיים חזקה ממני. השחור והירוק ירדו מעל ויזינו את שמתחתם כהיפוך לעפיפונים שצנחו משמיים ולקחו חיים

